

[Henning Andersen]

Vi konservative ser forslaget som endnu et vigtigt led i rækken af finanslovsforslag, hvor den konsekvente og ansvarlige økonomiske politik videreføres og justeres.

Når det er sagt, ønsker vi konservative at tilføje, at der er to områder med røde og negative tal, som vi synes er meget alvorlige og uacceptable. Derfor må først og fremmest den alt for store arbejdsløshed være en klar førsteprioritet, og det alt for store underskud på statsregnskabet må være det næstalvorligste, som kræver en indsats af stort format, hvor vi alle – forhåbentlig da – må bevæge os ad måske utraditionelle veje for at opnå bedre resultater.

Med stor tydelighed har vi fået demonstreret, hvor følsom dansk økonomi er for påvirkninger udefra. Jeg tænker her på den seneste tids valutauro, som vi må konstatere også får en negativ effekt på vort statslige budget. Samtidig er arbejdsløsheden desværre fortsat stigende, hvilket også belaster budgettet negativt. Alt i alt viser de seneste skøn over statens indtægter og udgifter et underskud på omkring 40 mia. kr. i 1992 og måske det samme i 1993.

Vi ved også, hvordan uforudsete, men påtrængende udgifter tilføjes i løbet af et år. Den internationale udvikling f.eks. i det tidligere Jugoslavien og udviklingen i øvrigt i de østeuropæiske lande får mig til at tro, at udgifter til nødhjælp, til modtagelse af et større antal flygtninge osv. vil skulle afholdes i 1993 i en anden målestok, end vi i dag kan forudse.

Jeg siger dette allerede her i indledningen for at understrege, med hvilken alvor Det Konservative Folkeparti ser på statens budget. Vi bekymrer os om det underskud, som vil belaste os alle nogle år frem i tiden, og vi mener, at vi skal være meget forsigtige – ikke skræmte, men forsigtige – og velovervejede, når vi forhandler om, hvordan finansloven for 1993 i detaljer skal se ud.

Som jeg nævnte indledningsvis, har finansloven, dvs. statens indtægter og udgifter, stor betydning i hele vor samfundsøkonomi. Det betyder så også, at vi kan bruge vore indtægter og udgifter og den sammensætning deraf, som vi vælger, som et instrument til at opnå nogle af vore overordnede mål, først og fremmest skabelse af flere og nye arbejdspladser.

Når skabelsen af nye arbejdspladser er prioriteret i øverste skala, er det for det første, fordi det menneskeligt set er dybt tragisk for tusin-

der af familier i Danmark, og for det andet, fordi et flertal her i Folketinget har bevist, at ved at gå utraditionelle veje kan der skaffes flere i arbejde. Jeg nævner blot et enkelt eksempel, de ca. 7.000 kr., vi for et års tid siden blev enige om at give som tilskud til forbedring af egen bolig. Der har jeg noteret mig, at Håndværksrådet har gjort det op til, at det gav 5.000-6.000 arbejdspladser. Jeg kan forstå, at der er vilje til og forståelse for at fortsætte denne ordning og måske yderligere udbygge den ved de kommende forhandlinger, og det er jeg sikker på vil sætte flere i arbejde.

Vi er jo sådan indrettet i den danske befolkning – helt naturligt – at der skal være nogle incitamenter af en eller anden art, for at vi reagerer; men så gør vi det til gengæld også.

En anden ting, som jeg hilser velkommen, når vi taler om nye arbejdspladser i den private sektor, er en form for statsgaranti for igangsættelse af helt nye produktioner og virksomheder i erhvervslivet, som det ofte – og her tænker jeg specielt på de små virksomheder – er meget svært at få finansieret ad de normale kanaler. De normale kanaler er jo bl.a. vore pengeinstitutter, og her må vi nok sige, at vi desværre har oplevet nogle ting i de sidste måneder, hvor tabene fortrinsvis har været på store, spekulative transaktioner, som der stort set ingen reelle arbejdspladser er bag.

Vi må håbe, man har lært noget af det, og vi må også håbe, at vore pengeinstitutter – og her ikke mindst de store – forstår vigtigheden af at hjælpe generelt og gå ind på vore virksomheder, store som små, hvor det handler om at styrke øget beskæftigelse.

Det Konservative Folkepartis indstilling ved de kommende forhandlinger om finansloven vil være, at vi fortsat skal forsøge at fastholde den stramme statslige udgiftspolitik, og at det langsigtede mål er at fjerne underskuddet på statsbudgettet. Vi ved alle, at vi ikke vil kunne spare os til ligevægt, men vi ved også, at vi kan sammensætte indtægter og udgifter på en sådan måde, at underskuddet efterhånden bliver reduceret, og at vi skal anvende nogle midler til aktivt at skabe flere arbejdspladser.

Lad det være sagt med det samme: Vi konservative mener ikke, at vi kan løse arbejdsløshedsproblemet ved at ansætte flere mennesker i statslige job. Vi vil skabe job i den private sektor. Vi vil til gengæld gerne lade det ske ved